

KAPITOLA DRUHÁ

Se svým osudem se setkáváme na cestě, jíž se vydáváme, abychom se mu vyhnuli.

—Carl Jung

KRAJINA SE PONOŘILA DO NEPRONIKNUTELNÉ, téměř hmatatelné tmy. Měsíc ještě nevyšel. Při hledání cesty mohli využít jen svých nočních vidění, což se ukázalo jako dosti nepraktické, protože oba příslušníci SEAL se pohybovali rychle po kamenitém a proměnlivém terénu, který se rozkládal kolem hřebene vyvýšeniny. Nesledovali vytyčenou cestu, jen se při sklonu pětatřiceti stupňů prodírali přes zvětralé kameny, písek a šterk. Zároveň také nesli batohy a zbraně.

Crocker doufal, že vrtulník najdou nedotčený, možná s nějakým menším technickým problémem. Nebo že ve vysílačce uslyší, že pilot musel z nějakého důvodu helikoptéru obrátit a vrátil se do Izraele.

I když to znamenalo, že by spolu s ostatními čtyřmi členy týmu SEAL zůstal prozatím trčet v Sýrii, takový výsledek by pro něho byl

přijatelnější než druhá, mnohem zlověstnější alternativa. Začal už dokonce plánovat, jak by se mohli někam uklidit a bránit se, dokud nedorazí pomoc.

„Vidíš něco?“ zašeptal dozadu k Akilovi.

„Ne, ale cítím palivo.“

To nebylo dobré znamení, jenže Crocker neviděl, že by něco hořelo. Nebyla tam ani žádná světla.

Nasál vzduch do nosu. „Palivo?“ zeptal se. „Seš si jistě, že necítíš tu svojí lacinou egyptskou kolínskou?“

„Já jdu jen do Ralphi Laurena. Kurevsky stylovej matroš.“

„Kurevský to teda je,“ řekl Crocker. „Ten tvůj velkej frňák musí bejt lepší než můj. Odkud přichází ten smrad?“

Akil si olízl ukazováček a podržel jej ve vzduchu, aby určil směr větru. Ukázal nahoru k odlehlé straně kopce. „Tamtudy.“

„To je na západ.“

Nový poryv pouštního větru s sebou přinesl nezaměnitelný pach, z kterého se Crockerovi udělalo na nic v ještě větší míře. Ritchie s Calem se nedávno zotavili ze zranění utržených při honu na několik agentů jednotek al-Quds v Jižní Americe. Konkrétně Ritchie utrpěl dosti ošklivý zásah kulkou do čelisti, což si vyžádalo rozsáhlý zákrok plastickeho chirurga. Na konci měsíce se měl ženit. Všichni hoši v Crockerově týmu byli jako bratři. Neměl žaludek na další zranění a zlomené kosti.

Čím výše šplhali, tím silnější byl zápach paliva.

Poklepal na sluchátka a promluvil k Davisovi: „Alfa Dvě, tady Alfa Jedna. Slyšíš něco od kluků ve vrtulníku?“

„Alfa Jedna. Negativní.“

Potlačil obavy, které prolétaly jeho myslí, a soustředil se na nerovný terén před sebou. Nato ve sluchátkách zaslechl Davisův

hlas, který tentokrát zněl o dost naléhavěji. „Alfa Jedna, vypadá to, že se k nám něco blíží.“

Další nevíтанá komplikace. „Co je to?“

„Vozidla,“ nahlásil Davis z místa v blízkosti Predatora. „Jsou pořád dost daleko na to, je identifikovat. Vidíme jen přední světla. Jaká je vaše situace?“

„Cítíme palivo, ale zatím nemáme vizuální kontakt.“

„Palivo vrtulníku?“

„Možná,“ odpověděl Crocker. „Víte něco ohledně počtu vozidel a jestli mají zbraně, nebo ne?“

„Negativní. Ale až budeme mít víc informací, dám vědět. Končím.“

Crocker obešel Akila, který se zastavil a dopřál si pořádný lok Powerade. Akil byl pěkný pořízek a bývalý seržant námořní pěchoty a hovořil několika blízkovýchodními jazyky. Jestliže byl Mancini Crockerovou pravou rukou, Akila používal jako svou pravou nohu. Byl vlastně odkázán na ně na všechny, v absolutní míře, což bylo také důvodem, proč byli obzvláště užitečným a smrtelně nebezpečným týmem. Šest nejlepších válečníků na celé planetě, kteří fungovali jako jeden muž.

V JSOC (Joint Special Operations Command: Velení společných zvláštních operací), SOCOM (Special Operations Command: Velení zvláštních operací), CIA i Bílém domě si žádali služeb Černého družstva tak často, že jeho členy nasazovali do misí v zámoří až tři sta dní v roce. Ne že by si Crocker stěžoval. Bylo dobré, když věděli o vašich kvalitách a když jste dělali práci, pro kterou jste se narodili, s muži, které jste obdivovali a jichž jste si vážili.

Vystoupal další tři metry, zastavil se, přidržel se pokroucené větve, která trčela z jakési břidlicové horniny, ohlédl se zpátky na Akila a zeptal se: „Jdeš?“

„Už zase začíná zlobit ta blbá ostruha,“ prohlásil Akil držící se za pravé chodidlo. Zranil si je během operace v Íránu.

„Přestaň fňukat.“

Crocker se obrátil a na pravé straně svého zorného pole zachytil ocasní rotor UH-60M Black Hawk, který se pomalu otáčel na pozadí o odstín světlejší oblohy. Srdce se mu sevřelo v hrudi. Zhluboka se nadechl, ukázal daným směrem a přiškrceným hlasem řekl: „Akile, koukej!“

Oba muži poté spolu uběhli přibližně třicet metrů, bez ohledu na Akilovu patní ostruhu. Zápach paliva s každým krokem sílil. Stejně sílil i jejich pocit zoufalství a beznaděje.

Celá scéna byla až strašidelně tichá. Žádné sténání nebo výkřiky o pomoc. Jen vítr chřestící suchými listy kolem nich a skřípání poškozeného ocasního rotoru. Black Hawk ležel na boku jako nějaký pospávající slon. Ve chvíli, kdy Crocker spatřil rozbitý kokpit a temné obrysy dvou těl u bočních dveří, probudil se jeho zdravotnický výcvik.

Nebyl už velitelem týmu, ani přítelem. Byl zdravotníkem SEAL, který dělal svou práci. Nebral ohledy na rozlité palivo ani na nebezpečí, že celá ta zatracená věc může každým okamžikem chytit, sundal si noční vidění a rozsvítil baterku s červenou clonou, kterou měl na opasku. Nato se začal spěšně pohybovat od jednoho muže k druhému a kontrolovat životní funkce, počínaje pilotem, který ležel přes sedačku s roztráštěným čelem a temenem. Purpurově šedá mozková hmota se mu roztekla po stranách hlavy jako nějaká halloveenská paruka.

Crocker i tak zkontroloval jeho puls. Negativní.

Přešel k druhému pilotovi, ležícímu na břicho. Crocker ho zlehka obrátil a pod pilotovou pancéřovou vestou si všiml velké temné rány v místech blízko slabin, kde byla rozervaná otevřená tkáň. Šlachy, kost a maso ve všech odstínech červené a růžové. Ani on neměl žádný puls.

Přes neskutečnost této scény ho však nejvíce zasáhl podivně vyrovnaný úsměv na tváři druhého pilota. Jako by spatřil něco milého, nebo opravdu přivítal svou smrt.

Když se přesunul ke střední části vřaku, Crocker uviděl Ritchieho a naplno na něho dolehla váha celé tragédie. Několik vteřin zápasil s dechem, protože jeho kamaráda a spolubojovníka, kterého znal již osm let, přesekla ve výši pasu část hlavního rotoru doslova vejprů. Jeho žaludek, játra a vnitřnosti se roztekly po zemi, tmavé oči měl doširoka otevřené a vystupovaly mu z důlků jako vykřičníky.

Crocker se shýbl a začal strkat Ritchieho vnitřnosti zpět do jeho těla. Když uslyšel Akila, jak za ním přerývaně oddychuje, přestal, zamumlal tichou modlitbu a zatlačil Ritchiemu oči.

Nato se zvedl a pozpátku couval pryč. Dával si přitom pozor, aby nešlápl do velké kaluže krve, jako by se tím mohl dopustit nějakého druhu znesvěcení. Podíval se přes rameno a uviděl, jak po Akilově drsné tváři stékají slzy.

„Kurva,“ zamumlal Crocker. Následně si vzpomněl, že ve vrtulníku byli čtyři muži, a zeptal se: „Kde je Cal?“

Přestože byli bojem zoceleni a psychicky odolní, měli také srdce, svědomí a city. Akilova ústa zůstávala otevřena a vytvářela jedno velké O, nevycházel z nich však vůbec žádný zvuk.

„Cal? Kde je?“ ptal se Crocker, který se na okamžik oddělil od svého těla.

Akil ukázal na Ritchieho. „Zapomněl jsi... zapomněl jsi ho přikrejt.“

Crocker sáhl do batohu pro svou soupravu pro přežití, v níž obvykle nosil pečlivě složenou izotermickou fólii, ale hned si vzpomněl, že ji tentokrát nepřibalil.

„Kde je, kurva, Cal?“

Právě se chystal vlézt do trupu, když spatřil Akila ukazujícího na tělo, které leželo tváří dolů pod jedním ze zničených motorů T700-GE-701D. Crocker se spustil na všechny čtyři, zalezl pod dosud horký motor, naklonil se k Calovu uchu a zašeptal: „Cale.“

Žádná odpověď.

Pak se zeptal nahlas: „Cale, slyšíš mě?“

Opatrně se natáhl k přední části Calova krku, nahmatat krční tepnu a ucítil sotva patrný puls. Znamení naděje.

Otočil se zpět k Akilovi a s naléhavostí v hlase řekl: „Zavolej Davi-
sovi a pověz mu, že jsme našli vrtulník. Tři mrtvé a jeden vážně raněný,
kteřej potřebuje okamžitou leteckou evakuaci. Budeme muset odvézt ty
těla. Budeme taky potřebovat další cé čtyrku na zničení Black Hawku.“

Akil spolkl obsah svého žaludku. „Šéfe...“

Crocker opatrně přejížděl rukama po vrchní části Calova těla. Ucítil, jak z rány blízko břicha vytéká teplá krev, a zarazil se.

„Akile, potřebuju tvoji pomoc.“

Když se ohlédl, v místech, kde býval Akilův obličej, uviděl Moni-
činu tvář. Vidina byla tak skutečná a neočekávaná, že řekl: „Je mi
líto, Monico. Ale... stávají se nečekaný věci.“

Otevřela ústa, jako by se chystala křičet.

Místo toho uslyšel, jak se Akil ptá: „S kým to mluvíš, šéfe?“

Crocker zamrkal, a když v místech, kde před vteřinou byla Monica, spatřil Akila, požádal ho: „Pojď blíž. Potřebuju, abys mi ho pomohl otočit.“

Akil si hřbetem ruky otřel slzy. „Jo.“

„Chytni ho pod ramenem. Až napočítám do tří. Pomalu a opatrně.“

„Dobře.“

„Jedna, dva, tři.“

Rána byla výše, než si původně myslel. Když ucítil, že nasává vzduch, řekl: „Sáhni do mojí lékárničky. Podej mi lepicí čtverec, QuikClot a ten plastovej obal, v kterým se dává.“

Crocker provedl rychlou primární kontrolu Calových základních životních funkcí. Nejprve dýchací cesty. Cal byl v bezvědomí, ale dýchal, což znamenalo, že jeho dýchací cesty byly průchozí. Crocker mu vyčistil ústa od krve a písku. Pak zaklonil Calovu hlavu do čichací polohy, aby mu ulehčil dýchání, a ubezpečil se, že dýchací cesty neucpe jazyk.

Dýchání bylo sice poněkud těžkopádné, zároveň však plné a oboustranné. Tep slabý a nitkovitý.

Po dokončení základní kontroly ve smyslu života nebezpečných zranění Crocker přistoupil k sekundární kontrole zahrnující úplné ohledání od hlavy až k patě.

Ochrnutí. Crocker nespatriil žádný zjevný úraz hlavy nebo obličeje. Calovy zorničky se zdály být stejně velké a reagovaly na světlo. Nepostřehl ani žádný náznak tekutiny vytékající z uší nebo nosu. Zlehka ohmatal Calův krk a záda. Na jeho páteři nenarazil na žádné anomálie.

Odkrytí ran. Crocker hledal ránu výstřelu, žádnou však nenašel. Odhrnul oblečení z Calova hrudníku, aby si mohl dobře prohlédnout barvu kůže a hmatem zjistit další problémy.

S hemostatickou gázou QuikClot a lepicím čtvercem v ruce se soustředil na ránu. Roztrhl Calův stejnokroj, roztáhl roztřepený pěticentimetrový otvor a přiložil QuikClot. Ránu zakryl lepicím čtvercem a přitlačil.

Nevypadala jako zranění způsobené předmětem letícím vysokou rychlostí a Crocker doufal, že nenadělala příliš velké škody, jako například proražení vnitřního orgánu nebo žaludku a následné uvolnění jedovatých trávicích enzymů. Crocker věděl, že plicní tkáň není tak hutná a že je přizpůsobivější než, dejme tomu, tkáň jater, sleziny nebo tuková tkáň, které nemají téměř žádnou elasticitu a jsou snadno zranitelné.

Všechny tyto informace mu bleskově prolétaly hlavou, zatímco jednou rukou tiskl obvaz a druhou stlačoval stehenní tepnu.

Vzhlédl k Akilovi a řekl: „Musíme ho odsud dostat pryč, kdyby vrtulník začal hořet.“

Akil přikývl, stále však budil dojemem nesoustředěného.

Crocker se ujistil, že čtverec a plastový přebal, které páskou přilepil na ránu, jsou pevně na svém místě. Potom překulil Cala směrem k sobě, až spočinul na boku. Nohu, kterou měl nahoře, mu pokrčil tak, že bok a koleno svíraly pravý úhel, zaklonil mu hlavu dozadu, aby udržoval dýchací cesty průchodné, a s Akilovou pomocí ho odtáhl pryč zpod motoru vrtulníku. Následně ho chytli pod nohama, boky, rameny a hlavou, odnesli ho na relativně rovné místo ve vzdálenosti zhruba sto padesáti metrů a položili ho na zem.

„Jestli rychle seženeme pomoc, bude v pohodě. Životní funkce zůstávají stabilní a do šoku neupadá,“ zašeptal Crocker.

Akil si sundal přilbu a zavrtěl hlavou. „Jak se to, kurva, stalo?“ zeptal se.

„Co?“

„Ta helikoptéra. Trefila ji nepřátelská palba?“

„Nejsem forenzní expert na letecký havárie,“ odpověděl mu Crocker. „Nasaď si zpátky tu helmu. A už konečně zavolej.“

„Jak konečně?“

„Řek jsem ti, že máš zavolat Davisovi. Potřebujeme leteckou evakuaci. Potřebujeme taky vytáhnout ty těla a zničit vrtulník.“

„Rozumím.“

„Tak to koukej udělat!“

Crockerovi se třásla pravačka, když vylezl do helikoptéry, přidržel se tyče u stropu a na svém opasku natáčel svítlnu s červenou clonou. Nenašel žádné díry po kulkách nebo důkaz o nepřátelské palbě. Tohle však nehledal.

Za zprohýbanými sedačkami, pod několika svinutými dekami, uviděl Ritchieho batoh, který rozeznal podle nášivky Shoo-tera Jenningsa na vrchu. Verze „Procházky životem“ v podání tohoto drsného zpěváka country byla jednou z Ritchieho oblíbených písní. Crocker v duchu slyšel Ritchieho, jak si ji ve sprše na základně východně od Tel Avivu zpívá jako nějaký opilý kovboj.

„Šel do toho, věděl jak na to...“

Crocker, pověšen za ruku na tyči, zahákl botu za jeden z popruhů a povytáhl batoh dost vysoko na to, aby jej mohl opřít o bočnici rozmlácené sedačky. Natáhl se dolů a chňapl po něm pravačkou.

Zpívání nepřestávalo. „Jó, ten kluk to zná...“

Venku na zemi jej zkontroloval, aby se ujistil, že C-4 a roznětky jsou neporušeny. Byly v pořádku. Když na vnitřní straně chlopně

batohu spatřil páskou přilepenou rozesmátou fotografií s Richem a Monicou, kousl se do jazyka.

Některé věci prostě nikdy nezačnou. Někteří lidé zemřou dříve, než by měli. Hlavou mu proběhla celá kavalkáda výjevů. Molly, jeho dívka ze střední školy, která zahynula při autonehodě, bratranec Willie...

S chutí krve v ústech vlezl zpět dovnitř pro deky a celtu, které následně použil k zakrytí mrtvých těl.

Část z něho se sama chtěla schovat pod dekou. Válka nestála za nic. Život nedával zhola žádný smysl. Dřeli jste se, namáhali a pachtili, dělali jste to nejlepší, co jste svedli, a poté jste umřeli.

Když vlekli Ritchieho ve dvou kusech pryč od vrtulníku, Akil si pozvracel ruce.

Další věcí, kterou si Crocker vybavoval, bylo, že se natáhl do kokpitu a přehodil si pilota přes rameno. Cítil jeho mrtvou váhu i teplou krev, která mu kapala na záda.

Akil si klekl vedle těl a sklonil hlavu k zemi. Když ho Crocker zlehka plácl ze strany po přilbě, obrátil k němu vzhůru své zarudlé oči a zahučel: „Já se modlím, sakra!“

Vše, co k tomu Crocker mohl říci, bylo jen: „Skonči to.“

Akil se opět sklonil a zůstal s čelem v prachu dvacet vteřin. Potom zamumlal nějaký pozdrav Bohu a vstal.

„Dobře.“

„Cítíš se líp?“ zeptal se Crocker.

„Moc ne.“

„Ať tak nebo tak, potřebuju, abys zůstal ve střehu,“ řekl Crocker.

„Já se snažím!“ vyplivl na něho Akil svou odpověď, hrubou a rozzlobenou.

„Co říkal Davis?“

„Davis?“

„Chtěl jsem po tobě, abys mu zavolał,“ řekl Crocker. „Vzpomínáš si?“

„Říkal, že Izraelci poslali dva vrtulníky. Už letí, jasný? Už letí! Nech mě, kurva, bejt.“

Crocker popadl Akila vpředu za uniformu. „Oba jsme rozhozený,“ zavrčel. „Ale tahle mise ještě neskončila a my potřebujeme přemejšlet, jasně a čistě!“

Akil se už částečně dostal ze stavu sklíčenosti. „Máš pravdu, šéfe. Já vím.“

Crockerovi se dařilo držet vlastní emoce na uzdě tím, že jako paprsek laseru soustředil svůj mozek na úkoly, které ležely před ním. Nejprve si klekl vedle Cala a znovu zkontroloval jeho puls a životní funkce. Byly stabilní, ale slabé.

Nato vstal a sáhl po své zbrani. „Ty u sebe máš světelný tyčky a světlice, že jo?“ zeptal se.

Akil se dotkl sumky Flyye na prsou a nahmátl obě položky. „Jo. Jo.“

Nedovolí své mysli zalétat zpět k Ritchiemu a následkům jeho smrti. Místo toho řekl: „Dobře. Počkej tady a pořád sleduj Cala. Já dám cé čtyřky na Predatora, abysme ho nejdřív mohli vyhodit do vzduchu. Až se ti ozvu, zlomíš svoje tyčky a zapneš strobo, aby tě pilot našel. Nech to tady kolem, ať přistane blízko těl.“

„Co tady mám nechat?“ zeptal se Akil.

„Světlice a strobo. Chci, aby ten izraelskej vrtulník přistál přesně na tomhle místě. Jestli se dostane moc blízko k Black Hawku, přeskočí jiskra a všechno to tady bouchne. Rozumíš mi?“

Akil přikývl svou velkou hlavou. „Jo.“

„A nezůstávej daleko od vysílačky. Poslouchej a buď ve střehu.“

„Jasný.“

„Ujisti se, že těla naloží na palubu, a postarej se o Cala. Slib mi, že to uděláš!“

„Udělám.“

„Potom řekni pilotovi, ať přeletí nad vrakem, a naházej na něj několik světlic. Přesvědč se, že chytil. A pak tady odtud vypadni!“

„Jasný!“

„Rozumíš tomu všemu?“

„Jo. Říkal jsem, že je to jasný.“

„Když se budeš chtít na něco zeptat nebo budeš mít problém, zavolej mi.“

„Rozumím.“

Crocker poplácal Akila po rameni. „Tak zatím.“